

גלילית



בראשות
הרה"ג ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'יביע אומר'
וארגון 'ענפים'

02 הרב יגאל כהן
בין אמונה
לפחד

05 הרב יצחק פנגר
חשבון בנק
יחודי

08 הרב רפאל אוחיון
לא היתה
ברירה

11 נופית משולם
עבודה זרה של ימינו

13 קרוב רחוק
מתכסה בסדין
ומתחיל לדבר



פרשת וירא

ב"ש	חיפה	ת"א	י-ם	לפי לוח "אור החיים"
16:29	16:27	16:27	16:29*	כניסת שבת
17:19	17:17	17:17	17:19	יציאת שבת
17:55	17:52	17:51	17:56	ר"ת

*בירושלים: לנוהגים 40 דק' 16:09

אין לקרוא בזמן
התפילה וקריאת התורה
נא לשמור על קדושת הגליון

עלון מספר
474

הבסיס האמיתי
לחינוך הילדים הוא
אהבה שלא תלויה
בשום דבר.
אהבה ללא תנאים

הרב יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות יביע אומר וארגון ענפים

מידה כנגד מידה

אעשה רק מה שאני חייב". החיים לא עובדים כך. אם אתה מתנהג עם אחרים בקמצנות, בחישובים, בצמצום - ככה יתנהגו איתך משמייים. אם אתה נותן בעין טובה, מעבר למה שחייב, בשמחה ובאהבה - כך תקבל משמייים. ובואו נדבר על זה בצורה מעשית. אתה בא לחנות, הקופאית טעתה ונתנה לך עודף של חמישה שקלים. מה אתה עושה? רוב האנשים שמים

סוד ההצלחה בחיים
וירא אליו ה' באלני ממרא והוא ישב פתח האהל כחם היום" (בראשית יח, א). פרשתנו נפתחת במעמד מדהים: ה' יתברך נגלה אל אברהם אבינו, מדבר איתו, עומד להבטיח לו דברים נשגבים. ופתאום אברהם רואה שלושה ערבים הולכים במדבר, ומה הוא עושה? אומר לקב"ה: "חכה רגע!" ורץ להביא את שלושת האורחים!

בואו נעצור רגע ונחשוב על גודל המעמד. הקב"ה בכבודו ובעצמו בא לבקר את אברהם. זה היום השלישי למילתו, אברהם יושב בחום היום הכי גדול - הקב"ה הוציא חמה מנרתיקה כדי שלא יטריחו אותו אורחים. והנה, למרות החום הנורא, למרות הכאבים מהמילה, למרות שהקב"ה עצמו נמצא איתו - אברהם רואה שלושה אנשים ומיד קופץ!

נלמד מכאן מוסר השכל עצום. איפה יש יותר כבוד - לדבר עם בורא עולם או לרוץ אחרי שלושה ערבים? התשובה ברורה. ובכל זאת, אברהם עוזב את השכינה ורץ לקיים מצוות הכנסת אורחים. ולא סתם הכנסת אורחים - הוא שוחט שלושה עגלים לשלושה אנשים! לכל אחד עגל שלם! למה? כי הוא רצה לכבד כל אורח באופן אישי ומכובד.

ויש כאן עוד פרט מדהים. המדרש מספר שאברהם רץ. זקן בן תשעים ותשע, יום שלישי למילה, חום נורא - והוא רץ! "וירא וירץ לקראתם". לא הלך, לא פסע - רץ! כי כשעושים מצווה, עושים אותה בזריזות ובשמחה.

אתה רוצה שהקב"ה יהיה איתך באופן מיוחד? אתה צריך להיות מיוחד! זה הסוד של "מידה כנגד מידה". אתה לא יכול להגיד לקב"ה: "תן לי חופשי חופשי, אבל אני



בכיס ושותקים. "זה בא לי, מגיע לי". אבל מה קורה אחר כך? יום אחד אתה טטעה, ומישהו אחר ישים בכיס את הכסף שלך.

אברהם אבינו לימד אותנו: כשאתה עושה משהו, אל תעשה רק מה שנחלץ לך. תעשה גם כשאין לך חשק, כשאין לך כסף, כשאין לך כבוד. כשאתה צריכה עזרה ואתה אומר "היא תסתדר, עזוב אותי" - נכון, אתה לא חייב, אבל אם אתה לא תקום עכשיו ותעזור, הקב"ה לא יקום ויעזור לך במה שאתה מבקש מעבר לחובה.

הסיפור הזה מלמד אותנו את אחד היסודות החשובים ביותר בחיים: אתה רוצה סייעתא דשמיא מיוחדת? תהיה אתה מיוחד! אתה רוצה

ליחור נעננתה



מעלת האחדות

מושיקו שטרן:
בפוליטיקה, מה הבעיה בלדבר נגד הצד השני?
אולי זו פשוט הדרך לנצח?



הרב יגאל

אתה רוצה שיבחרו בך, נשמה? תעשה דברים טובים, תעצים את החיובי שבך, כדי שיבחרו בך. אל תלכלך על מישהו אחר, כי בזה אתה מרחיק את הגאולה.



הרב יגאל

זה מרחיק את הגאולה. אל תבנה את הקמפיין שלך על שנאה על "הוא רע, והוא רע, והוא רע". אתה רואה בפועל שזה גם לא מצליח. כמה ניסו להוריד את ביבי, ורק לא ביבי, ורק לא ביבי, והקב"ה נותן לו שוב את הממלכה ואת המנוחה.



מושיקו שטרן: נכון



הרב יגאל

בוודאי, משני הצדדים. אני לא נוקט עמדה פוליטית בכלל אבל דבר אחד אני כן מבין: "אל תשנאו"!!! אל תשנאו. עכשיו זה הזמן לריפוי ולאיוחי הקרעים בעם ישראל. אם היינו יודעים - אם היה תסריטאי או במאי שמראה לנו בסרט איך ייראו החיים אחרי ביאת גאול צדק - היינו הפוכים את העולם כולו כדי להביא את הגאולה.



מושיקו שטרן: כדי להיות הוגנים, צריך לומר שזה צריך לעבוד גם הפוך, לבוא משני הצדדים.



הרב יגאל

אם אני מבין אותך נכון רבנו, אז פסגת השאיפות - לא פוליטית אלא חברתית במצב שלנו היום, עד ביאת המשיח - היא שתהיה ממשלת אחדות רחבה, בלי מפלגות, שכולם יושבים יחד?



הרב יגאל: בוודאי. ויהי רצון שזה יתממש בקרוב ממש. אמן.



משלחן רבנו

לכבוד מורי ורבי מזכה הרבים הגאון הגדול ר' יגאל כהן שליט"א. ראש מוסדות יביע אומר וחבר מועצת הרבנות הראשית לישראל.

אני בחור ישיבה ולפעמים קורה שאני לוקח כמה ספרים כדי לעיין בהם, ואין מקום על הסטנדר להניח את כל הספרים, והשאלה היא האם מותר לי להניחם על הספסל בו אני יושב.

בתודה ראש עמנואל שמואלי

לכבוד הבחור היקר והחשוב חיכו ממתקים וכולו מחמדים עדי לגאון ולתפארת עמנואל שמואלי הי"ו.

אודות שאלת כבודו בענין ישיבה על ספסל בו נמצאים ספרי קודש האם הדבר מותר, והנני להשיבו בס"ד.

בגמרא (מנחות לב ע"ב), מבואר מחלוקת אמוראים האם מותר לישב על מיטה שספר תורה מונח עליה, ולהלכה נפסק כדעת רב הונא שאסור לישב על מיטה שספר תורה מונח עליה, וכן כתב מרן בשלחנו הטהור (יו"ד סי' רפב סעיף ז).

ובבית יוסף (שם) הביא בשם רבינו מנוח שיש אומרים שדוקא ספר תורה אסור, אבל שאר ספרים אחרים מותר, וטוב להחמיר, וסיים 'ומיהו בזמן בית המדרש כשהמקום צר לתלמידים מותר לישב בשוה עם הספרים והפירושים, וכך היה נוהג רבינו משולם מבדריש, אבל שלא במקום בית המדרש היה מדקדק לתת ספרים ע"ד דבר אחר'. עד כאן דבריו. והיינו שכל האיסור הנזכר הוא בגמרא הוא דוקא בספר תורה שקדושתו חמורה, אבל בשאר ספרי הקודש מותר. וכן מדקדק בלשון מרן שהבאנו לעיל שהדגיש בדבריו 'ספר תורה', ולא כתב בסתם ספרי הקודש. ומרן רבינו עובדיה זצ"ל בשו"ת יביע אומר (ח"ט יו"ד סי' כג), ביאר טעם הדבר מפני שהוא ספק ספיקא דשמא ההלכה כדעת רבי יוחנן בגמרא במנחות שמוותר לשבת על מיטה אף שספר תורה מונח עליה וכל שכן שאר ספרים, ואף אם אין הלכה כדבריו שמא הלכה כדעת רבינו מנוח שיש חילוק בין ספר תורה לשאר ספרים.

וביותר יש להקל בספרים שלנו שאינם בכתב יד אלא בדפוס שקדושת קלה הרבה יותר, וכמו שכבר כתבו הפוסקים לגבי כמה עניינים, עיין בשו"ת אהלי יצחק (או"ח סי' ו), ובשו"ת בארות המים (או"ח סי' א). ומכל מקום לבני אשכנז יש יותר להחמיר מאחר והרמ"א שם כתב להדיא שמנהגם להחמיר.

מסקנת הדברים: לבני ספרד מותר לשבת על ספסל או כסא שמונח עליו ספרי קודש, ובני אשכנז נוהגים להחמיר.



אתה רוצה סיעתא דישמיא מיוחדת? תהיה אתה מיוחד

שיתנהגו איתך לפנים משורת הדין? תתנהג אתה לפנים משורת הדין! ויש כאן עוד רובד. אברהם לא סתם נתן אוכל - הוא נתן מהלב. "ואקחה פת לחם וסעדו לבכם" - הוא אמר קצת ועשה הרבה. למה? כי נתינה אמיתית היא לא לעשות טובה ולהזכיר אותה. נתינה אמיתית היא לתת בצניעות, בענווה, בלי שהמקבל ירגיש חייב.

בא אליך מישוהו, מבקש צדקה. אתה נותן לו מאה שקל - מצוין. אבל תשאל אותו: "אתה צריך עוד? אולי חסר לך משהו? אני יכול לעזור לך בעוד משהו?" מי בכלל טורח לשאול? ברגע שאתה מסתכל על הזולת ולא אומר רק "מה ביקשת ממני", אלא אתה רוצה באמת לעזור לו, גם במה שלא ביקש - אז תראה מה קורה משמייים.

והמידה כנגד מידה עובדת גם בדברים קטנים. חייבת למישהו ברחוב? מישוהו יחיך אליך ביום שתצטרך את זה. עזרת לשכן לסחוב שקיות? יום אחד מישוהו יעזור לך

בלי שתבקש. ויתרת על מקום חניה? תמצא חניה בדיוק כשתצטרך.

זוגיות, ילדים, פרנסה - בכל תחום בחיים. כשאתה נותן מעבר, אתה מקבל מעבר. כשאתה מצמצם, מצמצמים לך. זו לא קבלה, זו לא מיסטיקה - זו המציאות הפשוטה של "מידה כנגד מידה" שהקב"ה מנהיג בה את עולמו.

יש כאן סוד נוסף. כשאתה נותן בשמחה, כשאתה עושה חסד מהלב - אתה לא רק מקבל בחזרה, אתה גם משנה את עצמך. אתה הופך להיות אדם יותר טוב, יותר שמח, יותר מחובר. הנתינה משנה את הנותן לא פחות מאשר את המקבל.

אברהם אבינו לא נהיה אבי האומה בגלל שהיה חכם או חזק. הוא נהיה אבי האומה בגלל שהיה איש החסד. בגלל שהוא נתן מעל ומעבר, בלי חשבון, בלי גבול. והחסד הזה הוא שהפך אותו לראוי להיות האבא של עם ישראל.

שבת שלום ומבורך!



קצר וחזק

מתנה לחיים מאושרים

שפה קלה ופשוטה



הזמינו עכשיו >>
לכל חודש עד הבית
03-8000770



הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"

שמירת הלשון

"רבות מחשבות בלב איש"

(תשלי י"ט כ"א)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נשאלתי מאת ידידי המצוי בצער וכאב, שפתח בפני את אשר לו על הלב, יש לו קרוב משפחה שהיה חרדי חזק, וביצר הרע תמיד נאבק, ולצערנו כעת את דרך התורה עזב, ומהיצר הרע כיום הוא נלהב. ברחובות קריה את קולו הוא מרים, ומבזה תלמידי חכמים, ופוער את פיו במילים לבלי חוק, שהלואי ואותם היה אפשר למחוק. וזה לו כבר כמה שנים, שבתורת ה' יד הוא מרים. ומנסה להשפיע על אחרים בדברי כפירה, והורס את כל האוירה.

והשאלה האם מותר לומר עליו דברי גנאי, כי על אחרים הוא משפיע כך ראיתי בעיני. להרחיק את הבריות מקרבתו, זו סכנה גדולה להיות בחברתו?

ועניתי שהחפץ חיים (כלל ח' ס"ה) כותב, דבר שמזעזע את הלב. שכל מי שרוצה דבר אחד מהתורה להרוס, הוא כבר נחשב בגדר אפיקורוס וכל הרואה זאת בעיניו, ושומע זאת באוזניו (שם סעיף ו') מצוה עליו אותו לגנות ואת מעשיו מיד לבזות, כי עליו לא נאמר "לא תלך רכיל בעמך" (ויקרא י"ט, ט"ז), כי הוא אינו בכלל 'עמיתך'.

ובבאר מים חיים ס"ק ח', ממשיך החפץ חיים לומר לנו את האמת. שאין צריך בזה שום תנאי של היתר, ועליו מותר לדבר ולספר, ולהתרחק מסביבתו צריך למהר. וכדי שלא יטעה את הרבים בדעותיו הכוזבות, מצוה לפרסם שבחברתו אסור להיות. ואפילו אם עושה כן בפניו, מצוה עליו לגנות את דעותיו. וכך לא ילמדו ממעשיו הרעים, ולא יתעו אחריו אחרים (רכילות כלל ט' סעיף ט"ז).

ושב שאל מה יהיה הדין אם לא ראה כן בעיניו, וגם לא שמע זאת באוזניו, אלא אחרים מספרים לו על פלוני שירד מהדרך, ושהוא פרק מעליו כל מצווה וערך. ואת ילדי השכונה הוא מדיח ומסית, ורוצה אותם מדרכם להסיט. האם גם עליו מותר לדבר דברי גנאי, או שעוון לשון הרע מונח לפני.

ועניתי שהרב חפץ חיים בכתביו (כלל ח' ס"ו), עונה תשובה ישירה לדבריו. שאם שמע דבר זה מאחרים, אסור לו את קולו להרים, ולגנות ולספר מעליו, אפילו אם אינו עושה כן בפניו. וגם אין לו לקבל דבר זה בלב, אף שמה ששמע זה לו מאד כואב. רק צריך לעת עתה לחוש למה ששמע, עד שהאמת תתגלה ותיוודע. וגם צריך להזהיר לאחרים בסתר, לחשוש מאדם זה שהוא כרגע אינו בסדר. ויתרחקו בזהירות מקרבתו, עד שיתברר מה קורה איתו (שם). ומכל מקום אם מוחזק בעיר לאפיקורוס, ואת חייהם של אחרים יכול להרוס, דינו כאילו מכירו בעצמו (שם), ואינו נחשב כחלק מעמו.

ואסיים בשאלה מאת יהודי מאוד נעים, שבהנהגותיו אותי הוא מצליח להפעים. רואים אנו אנשים שעושים לזולת עוול, וקשה מאוד לפעמים לחבר את הפאזל, ולהאמין שהכל בהשגחה מדוקדקת, ולראות את הכל בעיניים של ברקת, להאמין שכל מה שקורה בעולם מטופל, ושיש רק אחד למעלה שמסוגל, והוא לבדו מניע את הגלגל. אז איך לקבל מה שרואים תמיד באמונה, את כל העוולות שרואים כאן בשכונה? אמרתי לאותו יהודי שואל, שתשובתו נמצאת בספר 'הנהגות אהבת ישראל', שכמו שאדם שלומד גמרא צריך לדעת לתרץ תירוצים, גם בחיי היום - יום על ידי זה נהיים מרוצים. והתירוץ הגדול הוא להאמין שה' אמר לו קלל, ושהוא רק שליח מלמעלה ואסור להתבלבל. וזוהי התמונה האמיתית שצריך לדעת לכל דבר בחיים, וכך מחלוקות ומריבות רבות פשוט נעלמים.

ויהי רצון שהקב"ה יערה רוח ממרום להחזיר בתשובה שלמה את כל עם ישראל, ונזכה במהרה לביאת הגואל. אמן כן יהי רצון.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות
שמירת הלשון

בטל: 077-2222-069 (שלוחה 3 ואחר כך הקש 1)



שאל את הרב

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

קניתי כמה בגדים חדשים האם מברכים על
כל אחד שהחיינו?



לכתחילה בשעה שמברך על הבגד הראשון יניח שאר
הבגדים לפניו ויכווין לפוטרים, ואם שכח ולא כיוון, יהרהר
הברכה בלבו, אבל אינו רשאי לברך שוב. [ש"ע סי' רכג סעיף ד,
מאמר מרדכי שם סק"ה חסד לאלפים סק"ו, בן איש חי פרשת ראה אות א].

האם מברכים שהחיינו על כובע חדש?



אם הוא חשוב בעיניו ושמח בו מברך. [כן הוא פשוט ע"פ
המבואר בש"ע סי' רכג ומקורו בגמ' ברכות נד ע"א, וכ"כ הגאון
הנאמ"ן בשו"ת מקור נאמן ח"א סי' שכד, וכן הורה מרן הראש"ל שליט"א
בשיעור השבועי בשיעור השבועי בשנת תש"פ פרשת שלח לך].

מצנן המפזר אויר וע"י שמניחים מים או קרח
במגירה המיוחדת לכך האויר נעשה קר יותר
האם מותר לעשות כן בשבת?



ישנם שני סוגי מצננים.

א' מניחים מים במגירה המיוחדת לכך ומפזר המים בטיפות
קטנות מאוד.

ב' מניחים קרח במגירה המיוחדת והוא מקרר האויר היוצאה.
ולהלכה מותר להשתמש בשני הסוגי המצננים הנזכרים. [הרמ"א
סי' שיט סעיף יז, ספר ארחות שבת ח"א פרק ג אות קלד. ילקו"י שבת ב עמ'
תל, ובשו"ת אור לציון ח"ב פרק מא סעיף ו].

היה ער כל הלילה והגיע עמוד השחר האם
מותר לישון ולהתפלל מאוחר יותר?



אם הוא עייף והוא לא יוכל להתפלל בכוונה, מותר
לישון קודם התפילה, ויקרא קריאת שמע קודם, וראוי שגם
יניח תפילין ויקרא קריאת שמע, ויעמיד שומר שלא יפסיד זמן
תפילה. [גמ' ברכות ד ע"ב. ש"ע סי' רלה סעיף ב. תורת חיים סופר סק"ו.
משנ"ב ס"ק יז. שו"ת בנין עולם ח"א סי' א].

בעל הבית שבירך על הפת, וכיוון להוציא
השומעים וקודם שהמברך שטעם דיברו האם
הם צריכים לחזור ולברך?



צריכים לחזור ולברך, כיון שע"י דיבורם עשו הפסק בין הברכה
לאכילה. [ש"ע סי' קסז סעיף ו. רמ"א שם. לבוש שם סעיף ו. כה"ח שם אות
ס ע"ש]



לגימות של השראה הרב יצחק פנגר אחדות בזמן מבחן

העכבר הציץ מבעד לסדק בקיר, וראה את בעל החווה חוזר עם אשתו מהקניות. לפתע הוא ראה שהם קנו... מלכודת עכברים. אחוז תזוית, העכבר החל לרוץ בכל החווה וצעק: "יש מלכודת עכברים בבית, מלכודת עכברים בבית!" התרגולת, שהייתה בחצר, הרימה את ראשה ואמרה: "עכבר יקר, אני מבינה שעבורך זו בעיה, אבל היא לא צריכה להפריע למנוחתך כרגע. תפסיק לצעוק". העכבר רץ לכבש: "בבקשה תעזור לי, כבש יקר". "אני מבין את דאגתך", ענה לו הכבש, "אבל זה לא קשור אלי". העכבר מיהר לפרה - "בבקשה תעזרי לי, יש מלכודת עכברים בבית". "אני מצטערת עבורך, עכברי, אבל זו דרך העולם. אני לא מתכוונת להסתבך בגלל זה".

העכבר היה שבור ומאוכזב, והבין שהוא יצטרך להתמודד עם המלכודת לבד.

באותו הלילה נשמע קול חבטה של מלכודת עכברים שתפסה את מבוקשה. אשתו של בעל החווה קמה, ובחושך ניגשה לראות מה נתפס. היא לא ראתה שזה זנב של נחש ארסי, שהכיש אותה מיד כשהתקרבה. אצו רצו לרופא הכפר, שהמליץ להכין עבורה מרק עוף - וזה היה הסוף של התרגולת. המצב החרף. אורחים רבים הגיעו לביתם וישבו עם האשה, והיה צריך לדאוג להם לאוכל. כך הגיע סופה של הפרה. בסופו של דבר, כאשר האשה החלימה, בעל החווה הבעל חגג עם חבריו עם הכבש.

להבא, כשאתם שומעים על משהו שצריך עזרה, גם אם זה לא נוגע אליכם, גם אם הוא שונה מכם, אולי תחשבו אחרת.

אברהם אבינו בפרשת וירא, שומע שהקב"ה הולך להחריב את סדום. אנשי סדום הינם האנטי-תזה של אברהם אבינו. הם מוגדרים כרשעים גמורים. במקום להגיד לקב"ה "חזק וברוך, תשמיד אותם ועדיף שעה אחת קודם" - אברהם אבינו מתפלל עליהם ומבקש מהקב"ה, אולי יש ביניהם 50 צדיקים, או אולי אפילו 20 וכו', ובזכותם תציל את כולם...



גם אם אנו לא בדרגה של להתפלל על משהו ששונה מאתנו, לפחות נלמד לקבל אותו - ואהבת לרעך כמוך - גם אם הוא כמוך.

■ "כשתעזור לאדם אחר לחצות את הנהר, גם אתה תגיע לצדו השני."



סיפורה של הדס "אומרים שיש לי הכל, אז למה אני מרגישה שאין לי כלום?"

אני בת 42, נשואה, אמא לשישה. הבית שלי מתפקד. הילדים לומדים טוב. הבעל - עובד, לומד, מכבד. מבחוח? כמעט כל אשה הייתה מתחלפת איתי. אבל משהו ב... כבוי. לא יודעת מתי זה התחיל. אולי כשהילדה הקטנה נכנסה לגן ופתאום נהיה שקט בבית. אולי כשהשגרה הפכה למין מעגל שחוזר על עצמו: בוקר, סירים, כביסות, הסעות, קניות, ערב, ארוחת ערב, שינה. הכל זורם, רק אני עומדת במקום.

זה היה רגע שבו זה פתאום התפוצץ לי בפנים. בליל שבת. כולם סביב השולחן, זורקים בדיחות, שרים "שלום עליכם", ואני... יושבת, בוחה בתוך עצמי, ומרגישה שהנשמה שלי מרחפת מעל השולחן. ואז הבן שלי, בן 12, שאל: "אמא, למה את לא מחייכת בכלל בזמן האחרון?" הלב שלי התכווץ. כי אם הוא שם לב סימן שזה כבר עמוק. במוצאי שבת נכנסתי לחדר. לקחת מחברת ישנה. והתחלתי לכתוב: "מה קורה לי?" כתבתי וכתבתי, על הבדידות, על הריקנות, על כל השנים האחרונות הייתי עסוקה בהן הייתי עסוקה בלתי ולתת ושכחתי את עצמי.

יום ראשון התקשרתי לרבנית שלי אמרתי לה בשקט: "אני מרגישה ריקנית. אני לא יודעת מי אני." היא לא נבהלה. רק אמרה: "הדס יקרה, הקב"ה לא ברא אותך רק כאמא. יש בך נשמה שרוצה גם לגדול, גם לשמוח, גם להתקרב אליו אישית."

ואז היא שאלה: "מתי פעם אחרונה דיברת איתו באמת?" לא היתה לי תשובה.

באותו ערב, אחרי שכולם נרדמו, ישבתי על הרצפה במרפסת, והתחלתי לדבר. פשוט לדבר עם ה' כמו ילדה קטנה. על מה שכואב לי. על מה שחסר לי. ואני רוצה להרגיש שוב קרובה, אהובה. מאז, כל ערב אני מדברת איתו. לא עם סידור. עם לב.

וזה שינה לי הכל. לא את הדרך אלא אותי. ואם גם את מרגישה ריקנות, אולי זה לא סימן שמשהו לא בסדר בך אלא שהנשמה שלך רוצה תשומת לב.

◆ שיעורים לימוד בקבוצות קטנות סיוורים והרבה שמחה ◆

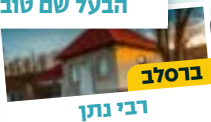
עם הרב"ג הרב יגאל כהן שליט"א

יום רביעי - ראשון | כ"א - כ"ה חשוון | 12-16/11/25

שבת במז'יבז'



לפרטים התקשרו עכשיו >
058-6338-444



הנעליים המסורות

אני נועל אותן מדי יום במשך שנים. הילדים שלי מלינים בפניי תדיר על כך שהן בלויות לחלוטין ואולי, אבא, הגיע הזמן להחליפן לכל הדעות. אבל את הסיפור שעומד מאחוריהן הם לא יודעים, אולי גם לא ידעו אף פעם, ואני ממשיך ללכת איתן באש ובמים ולא מרגיש בעולבן.

הן קמות איתי בבוקר, באשמורת, עת אני מתלבש במהירות ופוסע לכיוון המכוון השכונתי, הן ממשיכות איתי אח"כ לתפילת שחרית ולשעת הלימוד היקרה עליה אני לא מוותר אף פעם.

הן צועדות איתי לכיוון המשרד בשעה הקבועה בה אני מחתים את הכרטיס, וכשסוף סוף אני מתיישב בנינוחות על הכיסא, אני חולץ אותן, בלי שאף אחד ידע, כדי לרענן את רגליי הדואבות.

אחר כך כשאני קם לכיוון המטבח להכנת כוס הקפה הראשונה שלי הן שוב עליי, בדממה, עוקבות אחר מעשיי.

וכך מדי יום ביומו, עושות את מלאכתן נאמנה בשקט, בדממה, ואני מסרב בכל תוקף להחליפן.

את הפעם הראשונה שנעלתי אותן אני לא אשכח לעולם. בחרדת קודש מלווה ברעידות בכל הגוף הוצאתי אותן מהקופסא החדשה שלהן ושקלתי להחזירן בחזרה ולהשאירן לתצוגה בארון בחדרי, כך שבכל פעם שאפתח את הארון אני אזכר בו. כאילו שאני צריך תזכורת. אבל לבסוף החלטתי שעל הרגליים שלי הזכרון יהיה חי יותר, מוחשי, ואולי אף יהיה בכך משהו קטן שיפיג את הכאב. הלוואי.

ומאז אני נועל אותן, יום יום, שעה שעה, תוהה אם גם כאשר הן תפתחנה פה ותרמזנה לי באופן ברור שאין זה מכבודי לנעול אותן יותר גם אז אתעקש להמשיך. אני מקווה שזה לא יקרה בקרוב.

בעל חסד

לפעמים באישון ליל, כשאני עמוק בתוך השינה, הוא מגיע אליי בחלום. פניו פני מלאך, חלקות, טהורות, מלאות אור. הוא רק מחייך אליי את החיוך הזוהר שלו ונעלם.

היינו חברים טובים. הוא אולי היה עבורי החבר הכי טוב שאי פעם היה למישהו.



הנעליים הקדושות

ברגעיו האחרונים, הוא ביקש ממני
בקשה שתלווה אותי כל החיים.





**לגדל
בחוכמה**
הרב משה פינטו
ראש ישיבות 'פאר משה'
ורב שכונות צפון פ"ת

לא בירור, התעלות

כאשר התורה פותחת ב"והאלקים נסה את אברהם", אין הכוונה, חלילה, שהקב"ה היה זקוק ל"בדיקה" כדי לדעת את עומק יראת השמיים של אברהם אבינו. הרי "הוא ידע יצרנו, זכור כי עפר אנחנו", ו"אין לפניו לא שכחה ולא הסח הדעת". הקב"ה יודע תעלומות לב, ואין נסתר מנגד עיניו.

ה"ניסיון" בלשון הקודש, קשור לשורש "נס" במובן של דגל, מקום גבוה, התרוממות. כמו ש"נס" הוא דגל המתנוסס ומתגלה לעין כל, כך הניסיון הוא אמצעי לגלות ולהרים על נס "את כוחות הנפש הפנימיים של האדם, את עוצמת אמונתו ובטחונו בה". הניסיון הוא "סולם יעקב" שמוצב ארצה וראשו מגיע השמיים, ועל ידיו עולים מעלה והם כוחות הנפש של האדם, העולים מדרגה לדרגה.

הצייווי האלוקי לאברהם: "קח נא את בְנְךָ אֶת יְחִידְךָ אֲשֶׁר אֹהֲבָהְךָ אֶת יִצְחָק וְלֶךְ אֶל אֶרֶץ הַמִּזְרִית וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה", הוא שיא שיאים של ניסיון. אין קושי גדול יותר לאב מאשר לוותר על בנו יחידו, ובפרט על בן שניתן לו בדרך נס, בן הזקונים, ועל ידו הובטח לו "כי ביצחק יקרא לך זרע".

אך ברגע שהשם מבקש, עלינו להיות מוכנים לוותר על הכל, מתוך הכרה עמוקה שרצונו הוא הטוב והנכון ביותר, גם אם איננו מבינים זאת בהשגתנו המוגבלת.

זוהי דרגת ה"מסירות נפש" - לא רק למות על קידוש ה', אלא לחיות חיי מסירות נפש יום יום, לבטל את רצונו הפרטי, את תאוותינו, את כבודנו, את הבנתנו, בפני רצון ה'. זוהי תכלית עבודת ה' - להיות עבד ה' באמת, שאין לו רצון משל עצמו אלא רק רצון אדונו.

הסיום של סיפור העקדה, "וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל נְעָרָיו", לאחר שאברהם אבינו הגיע לפסגת ההתעלות הרוחנית, לדרגה כה נשגבה של ביטול הרצון והתמסרות מוחלטת, היינו מצפים אולי שיחזור מלא הוד והדר, מנותק מהעולם הזה. אך התורה מדגישה "וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל נְעָרָיו" - כלומר, חזר למצבו הקודם, לענווה ולפשטות.

זוהי תכונתם של גדולי ישראל בכל הדורות - לחיות בפשטות ובענווה, גם לאחר שהגיעו לדרגות עצומות בתורה וביראת שמיים. הם אינם מתנשאים, אינם מתגאים, אלא ממשיכים לראות את עצמם כ"עפר ואפר", כפופים לרצון ה'.



"חברי הטוב, נורה מטווח קצר, כפסע ממני, ואני רק ראיתי את ההדף, ואז אותו. שוכב, מדמם. ובנשימותיו האחרונות הוא קלט אותי"

והגיש למוכר. לאחר מכן הוא טפח על שכמו של הילד הקטן ואמר לו במתיקות "איזו אמא יש לך!" האשה, נבוכה ומרוגשת כולה, גמגמה מילות תודה, אך חברי מיד המשיך הלאה, סימן לה שהכל בסדר, והתקדם לקופה. הבטתי בו. הלב הענק שלו שנכח בכל מקום היה פלא בעיני. נכון, מאה שקלים זה אולי לא סוף העולם, אבל המעשה הקטן-גדול הזה הזכיר לי שוב מי הוא חברי. לאחר מכן חברי שילם על הנעל שלו ויצאנו מהחנות.

הצוואה

חזרנו הביתה, למחרת בבוקר מוקדם כבר חזרנו לבסיס. הסיפור הזה נשכח מאיתנו, עד לאותו לילה נורא. הפשיטות לעזה חזרו ביתר שאת. כל לילה היינו נכנסים לכמה שעות, מבצעים פעולות ויוצאים. בכל בוקר מחדש מודים לה' על כך שהפעם ניצלנו בנס. ואז הגיע הלילה ההוא. המראות, הדם, הריח והאש לא מפסיקים לרדוף אותי.

זו הייתה היתקלות מאד קשה ובלתי מתוכננת שהפתיעה את הגדוד שלי. איבדתי חברים רבים, ואחרים נפצעו קשה. אני מצאתי אבן גדולה בצד וקפצתי אליה והקב"ה הציל אותי מפציעה או מוות בטוח. אבל אז זה קרה. חברי הטוב, נורה מטווח קצר, כפסע ממני, ואני רק ראיתי את ההדף, ואז אותו. שוכב, מדמם, ובנשימותיו האחרונות הוא קלט אותי, ורק אמר "תיקח את הנעליים החדשות שלי. תזכיר להקב"ה בכל יום בחיים שלך שאני בעל חסד, שתמיד ניסיתי לעשות טוב בעולמו... ויהיה זה לעילוי נשמתו..." את הדברים הוא גמגם בלחישת כשדם נוזל מפניו, אבל אני הרכנתי את אוזני ממש קרוב לשפתיו כדי לשמוע את צוואתו.

ושמעתי. והרגע הזה רודף אותי עד היום, ובכל בוקר בו אני נועל את נעליו, אני 'מזכיר' להקב"ה איזה בעל חסד הוא היה. בדיוק כפי שהוא ביקש.

שיהיה זה לעילוי נשמתו.

עשינו הכל ביחד, סיפרנו הכל אחד לשני, העברנו ימים שלמים זה בחברתו של זה. וזה המשיך גם בצבא. התגייסנו לאותה יחידה, שירתנו באותם זמנים, בד"כ גם קיבלנו משמרות משותפות כך שהחברות המשיכה ביתר שאת גם בשנים ההן.

ואז זה קרה. פשיטות על עזה, כניסה קרקעית. נכנסנו, מפוחדים, קצת לחוצים, אבל מלאי מוטיבציה ורעל בעיניים. בשבוע הראשון יצאנו משם בשלום. מאושרים ומלאי סיפוק חזרנו שחורים מכף רגל ועד ראש. קיבלנו אפטר קצר להתרעננות ולחזור לפשיטה נוספת ביום ראשון. באותו סופ"ש אחרי שביליתי עם המשפחה כמה שיותר, קבענו חברי ואני לצאת יציאה קצרה טרם חוזרים לבסיס. להעביר קצת חוויות וגם "לראות אותך עם בגדים נורמליים ולא עם המדים הירוקים האלה" אמרתי לו בצחוק. כשהוא הגיע שמתי לב שנעל אחת שלו נקרעה מעט בצידה הימני, וכשהערתי לו על כך אמר לי שלא הייתה לו דקה אחת פנויה ללכת לרכוש נעליים חדשות והוא אכן חייב לעשות זאת. "אז קדימה, בוא נלך עכשיו, נשתה את השתיה בדרך" אמרתי לו ויצאנו.

בחנות הוא בחר נעל טובה, כזו שתחזיק לו לזמן רב כי כפי ששמתם לב זמן היה מצרך נדיר עבורנו. משהגענו לקופה, עמדה לפנינו בתור אשה עם ילד קטן. היא החזיקה קופסת נעליים ובאה לשלם למוכר. המוכר נקב במחיר והאשה הוציאה את ארנקה והחלה לספור כסף. מבט זריז על ילדה הקטן הראה לנו את מצבה. נעליו היו קרועות, בגדיו מרופטים קמעה, היה נראה שחלף זמן רב מאז נקנו לו זוג הנעליים הקודם. לבי נכמר בקרבי. ריחמתי על האשה הגיבורה הזו, שכנראה מגדלת את ילדה במאמץ רב ואין לה מספיק כסף כדי לממן לו דברים בסיסיים. בסוף היא הוציאה חלק מהסכום והגישה למוכר. המוכר, שהיה עסוק באותו זמן בדברים אחרים ולא שם לב לסיטואציה העצובה, אמר לה שחסרים לה מאה שקלים נוספים לקניית הנעל. האשה החלה לגמגם. באותה שניה, טרם הספיקה להחזיר יותר מדי, חברי הוציא שטר של מאה שקלים



הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

דרך חדשה מקום לכל יהודי

אין שיעור

אחים יקרים! צריכים לדעת שלכל יהודי יש אפשרות להתקרב לה' יתברך ולא כמו אותם החושבים שהם לא יכולים והם לא מסוגלים ואין להם מקום... ורמז לזה אפשר לומר על פי מה שאמרו רבותינו ז"ל (תענית י"ע"ב): "לגן עדן אין שיעור". רוצה לומר שלא יהיו לך טענות "אין לי סיכוי" "אין לי מקום" שהרי "אין שיעור" אם כן יש מקום לכל יהודי.

פתח פיר

אמרו רבותינו ז"ל (קידושין מט' ע"ב) שאם אדם קידש אשה ואמר לה: "הרי את מקודשת לי על מנת שאני צדיק" אפילו רשע גמור מקודשת שמה הרהר תשובה בדעתו. ונפסק להלכה ברמב"ם (בהלכות אישות פ"ח ה"ה) ובטוש"ע אה"ע (סימן לח סעיף לא) שמקודשת מספק.

והקשה על זה הרדב"ז ח"א (סימן ק"מ) מדוע המקדש בפני עדים פסולים אינה מקודשת ואין חוששים לקידושין, ומדוע לא נחשוש שמה הרהרו העדים תשובה בלבם, כמו בחתן שקידש אשה? ותיירוץ יש בו מוסר גדול ועצה כיצד להצליח בעבודת ה' יתברך. שכיון שאמר המקדש "על מנת שאני צדיק" והוציא הדבר בפני רגלים לדבר שאכן הרהר בתשובה מאחר וגילה על התעוררות פנימית



כלשהי, ואילו העדים לא אמרו כלום. לכן בעדים פסולים הדין שלא חוששים שמה הרהרו תשובה בלבם ואין קידושין בעדים פסולים. [וכיוצא בזה כתב המהר"ם פאדוה (סימן לז) והלחם משנה (שם) וכ"כ בנחל איתן ואספס איש טהור בשות" יבי"א ח"ג

חאה"ע (ס"ח אות א) והליכות עולם ח"ח (עמוד קכג) ובמאור ישראל (ברכות יט ע"א ד"ה אם ראית) ובספר יחי ראובן (ימים נוראים עמוד רסט)]. והוסיף הגר"ח שמואלביץ זיע"א בשיחות מוסר (שנת תשל"א מאמר לב), הביאור היינו שאנו רואים אצלו התעוררות כל שהיא, וכיון שכן מיד יש להסתפק שמה נהפך לצדיק, מה שאין כן במקדש בפני פסולי עדות אין חוששים לקידושין, מאחר שאין רואים עליהם שום סימן של התעוררות, אם כן ודאי נשארם בעצלותם.



הרב רפאל אוכיון
רב קהילת "משכנות התורה"
מרצה ומטפל

אומנות
האהבה

העקידה של האהבה

"קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת". הקב"ה מבקש מאברהם את הדבר היקר ביותר שיש לו.

"וישכם אברהם בבקר" - בלי גרירת רגליים, בלי התלבטויות. אברהם קם מיד ויוצא לדרך. ואז, ברגע האחרון, כשהוא מרים את הסכין: "אל תשלח ידך" - עצור! אני לא באמת רוצה שתותר על מה שאתה אוהב, אני רק רציתי לראות שאתה מוכן.

העקידה לא הייתה על ויתור - היא הייתה על גילוי אהבה נסתרת.

אותו דבר בדיוק קורה בזוגיות. כשאשה אומרת לבעלה "אני לא מרגישה שאתה אוהב אותי", רוב הגברים נכנסים להגנה ואומרים: "איך את יכולה לומר את זה?



מעכשיו בין השעות 18:00 ל- 21:00 בערב
הטלפון שלי מונח כאן, הזמן הזה שייך רק לך

אני עובד קשה בשבילך, אני נותן לך הכל!"

אבל האמת היא שזו בכלל לא ביקורת. זו בקשה ל-"עקידה" - בקשה לגילוי אהבה.

היא בעצם אומרת:

"יש לך המון דברים שחשובים לך - העבודה, הספורט, החברים, הטלפון.

אני רק רוצה לדעת ולהרגיש שאני הדבר הכי חשוב לך בחיים. כי אני אוהבת אותך, ואני רוצה להרגיש גם אוהבת."

זה לא אומר שהיא רוצה שיזניח הכל. היא רק רוצה להרגיש שהוא מוכן "לעקוד" את הדברים האחרים בשבילה.

רק גילוי הנכונות להקריב את ה-"אהבות" שלו - כבר האיר אצלה בלב כזאת אהבה עזה כלפיו...

שאת עקדת יצחק אנחנו מזכירים עד היום בראש השנה ויום הכיפורים כדי לעורר את אותה אהבה שאברהם אבינו גילה אצל ה'.

אני זוכר זוג שהגיע אלי ליעוץ. האשה התלוננה: "הוא תמיד עסוק בטלפון."

במקום שהבעל יגן על עצמו, הוא הבין את "בקשת העקידה" שלה וביום למחרת הוא בא הביתה, הוציא את הטלפון, זרק אותו במגירה ואמר: "מעכשיו בין שש לתשע בערב, הטלפון שלי מונח כאן. הזמן הזה שייך רק לך."

היא פרצה בבכי. לא בגלל שהיא רצתה שהוא יפסיק לעבוד, אלא בגלל שהיא הרגישה שהיא באמת הדבר הכי חשוב לו.

הסוד הוא להבין כשבן זוג "מתלונן" על משהו, לרוב זה בכלל לא תלונה אלא בקשה לגילוי אהבה. הוא רוצה לראות שהוא הדבר הכי חשוב.

המפתח המעשי: במקום להתגונן, שאלו את עצמכם - איך אני יכול להראות שהוא הדבר הכי חשוב לי? לפעמים "עקידה" קטנה יכולה לגלות אהבה ענקית.



בוא והצטרף לישיבת "יגל ליב"
בראשות הגאון הרב יגאל כהן שליט"א
ישיבה חמה ואוהבת המיועדת לבעלי
תשובה ומתחזקים בגילאי 20-27

אהבת ישראל
מכל הלב

עבודת המידות
מעצימה

לימוד תורה
ברמה גבוהה

להצטרפות < 03-8000770



המקום שיהפוך להיות
הבית הרוחני
שלך



מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז צוק"ל
הרב אחיה עובדיה

מדי
שבת



לשנות מפני השלום

"ותצחק שרה בקרבה לאמר אחרי בלתי היתה לי עדנה ואדוני זקן. ויאמר ה' אל אברהם למה זה צחקה שרה לאמר האף אמנם אלה ואני זקנתי. היפלא מה' דבר למועד אשוב אליך כעת חיה ולשרה בן".

יש כאן שאלה שרה אמרה "ואדוני זקן" דהיינו שאברהם זקן, ואילו הקב"ה שינה ואמר "ואני זקנתי"? אמרו רבותינו שהקב"ה שינה מפני השלום, אם אברהם ישמע ששרה אמרה עליו "ואדוני זקן", יאמר: אני זקן? לפני כמה רגעים "ואל הבקר רץ אברהם", "וימהר אברהם האוהלה אל שרה", איך היא אומרת עלי שאני זקן? לכן הקב"ה שינה מפני השלום.

אבל עדיין קשה כי שרה לא אמרה "ואני זקנתי" בכלל, ויש כאן שקר ח"ו? אז יש ביאור שאין כאן שקר, כי שרה שאמרה "אחרי בלותי היתה לי עדנה ואדוני זקן" התכוונה לשני דברים, אחרי בלותי היתה לי עדנה - אחרי שהזדקנתי אני אהיה צעירה? ועוד שאדוני זקן. ועל מה שאמרה "אחרי בלותי היתה לי עדנה", אמר הקב"ה ששרה אמרה "האף אמנם אלה ואני זקנתי".

מה שאמרו חכמים מותר לשנות מפני השלום, זה לא לשקר ממש, אלא לשנות, לומר דבר שנשמע לשתי פנים.

רבי כלפון ע"ה לפני שהיה דיין עבד בצורפות, ופעם היה חוק בתוניסיה שאסור להחזיק זהובים, מי שיש לו זהובים צריך להביא אותם לממשלה. הגיעו אליו יהודים ואמרו לו: יש לנו זהובים אתה יכול להחביא לנו אותם, הממשלה מכירים אותך ויודעים שאתה נאמן, כשיגיעו תאמר להם שאין לך זהובים ויאמינו לך. אמר להם: לא רק שאני לא אומר להם ככה, אלא אני אראה להם "הנה, הנה, יש כאן זהובים". אמרו לו: אי אפשר להסתדר איתך. אלה שהכירו אותו היו מכנים אותו "סמל האמת", תמיד היה אומר אמת. יש לו חידוש על הפסוק "הנני נתן לו את בריתי שלום", הוא"ו במלה "שלום" קטיעא - חלוקה לשנים, לומר לך שמותר לקטוע ולשנות מן האמת מפני השלום.

צריך ללכת ביושר, עם ישראל הולכים ביושר ואומרים את האמת, ובזכות זה שנאמר אמת נזכה לגאולה שלמה בעגלא ובזמן קריב, אמן ואמן.

מפנקסו של מחנך

הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד



חבריות

בפרשת השבוע מוזכר ענין הויכוח בין ענקי הרוח אברהם אבינו ושרה אמנו על חינוך של בנם 'יצחק' אבינו, שרה טענה שישמעאל מקלקל ולכן צריך להרחיקו ממנו, ומנגד אברהם אבינו טען שלא לעשות כן, התורה אומרת לנו שהקב"ה אמר לאברהם לשמוע בקול שרה, וכך עשה אברהם הלכה למעשה. אני לא נכנס חס וחלילה לעיצומו של הויכוח בניהם, אלא לדיון הכללי, לא פשוט שכל אבא ואמא שנכנסים לדון בסוגיא כואבת זו, סוגיא הנקראת 'חברים רעים'.

אחת ההתמודדויות הקשות ביותר זה להפריד בין חברים. אני יעיד מתוך ניסיון ומתוך ששמעתי מגדולי המחנכים, אין כמעט שום סיכוי להפריד בין חברים מכל סוג של קשר, ובין בנות עוד יותר קשה. ככל שנרבה לדבר כמה הקשר הזה גרוע, ואם תמשיך עם הקשר לבסוף יהיה ככה וככה. צריכים לדעת שכך באמת יהיה, כי הקשר לא יעצר, והנבואות השחורות בר מינן יתגשמו אחת לאחת.

הדבר היחיד שאולי קצת פועל הוא להראות שהוא לא באמת 'חבר אמיתי' שזה דבר מאד קשה לביצוע, בלי שיעורי בית קודם לכן, לא לנסות לדון בזה כי הוא יוכיח באלף הוכחות שהוא באמת 'חבר אמת', והכל נועד לכישלון רח"ל. [אני לא מקלל ח"ו, אני חי בתוך המציאות הכואבת הזו].

פעם בחור אמר לי שאבא שלו אמר לו להתרחק מחבר פלוני כי הוא לא באמת חבר שלו, וביום מן הימים הוא יבגוד בו, ואבא שלו אפילו סיפר לו על עצמו סיפור אישי, שהיה לו 'חבר' שחשב שהוא חבר אמת, ולבסוף התברר שהוא ניצל אותו... וגרם לו להרבה עוגמת נפש. אומר לי הבחור מה אתה חושב שאני כמו אבא שלי - אני יותר מבין, אני לא יפול כמוהו... האבא באמת התכוין לטובה אך יצא בדיוק להיפך, כי היסוד שלהפריד לא הולך. וכאן האבא בא ושואל - אין פתרון?!

התשובה היא הפתרון היחיד שיש: לדאוג לתחליף.

לעולם אל תאמר זה אסור... אל תלך... אל תשמע... וכו' תן תחליף, [פעם אמר לי יהודי שהחרים לכן שלו שירים לא מתאימים, אמרתי ונתת לו תחליף שירים אחרים, נגן אחר, השיבני בשלילה, אמרתי לו אתה עושה ח"ו נזק גדול, אל תיקח דבר מה בלי לתת תחליף, הרצון של הדבר גדול יותר. וחבל].

תן לילד אפשרות אחרת, תדאג לחברים טובים אחרים, תנסה לדבר עם אנשים שהוא אוהב ומקבל מהם שיעצו לו הצעות חבריות אחרות, אבל לדחות את מה שיש בלי לתת תחליף זה נועד לכישלון מראש.

ושוב אומר שכל הדברים ללא תפילה קודם הדברים שעושים באמצע הדברים ולאחר מכן תמיד אבל תמיד צריכים להיות סביב תפילה, ובלי תפילה כל הרעיונות אינם שווים כקליפת השומם.

שבת שלום ומבורך.



יש • מזל • לישראל

הרב אלדד נגר
מנהל רוחני ישיבת "יגל ליבי"

מרגיש מותקף, ונאלץ להגן על עצמו, ובדרך כלל זה לא ירומם את האווירה, ומשם הסוף ברור והוא לא חיובי, אלא ביקורת היא להביע את הצורך שלי בשינוי כי מפריע לי האופן שבו היה מתנהל הדבר עד עכשיו, ובלב נקי ולא מאשים בכלל אני מבקש אנא תתחשב בי, ותתנהל אחרת, כגון אל תאמר לי כך וכך או אל תעשה לי כך וכך, כביכול אני נותן תחושה שאני האשם ואשמח להתחשבות, ולא שהשני אשם ושיפסק עם זה, ואז נמצא שהשני לא מרגיש מותקף ולא צריך להתגונן אלא להיפך מרגיש מכובד ומתעורר בו רצון לרחם ולפצות את השני ולא לצער אותו, אבל בשביל זה צריך באמת לב נקי, ולכן אם הלב טעון כדאי להמתין מעט עד שירגע, ואפילו אם זה כמה ימים, אבל לפחות אז יש לנו רוב סיכויים שנקבל את מבוקשנו, ובאמת יכול שינוי וגם הפגיעה תתפא.



ההתמודדות של בני מזל עקרב

השבוע נלמד כיצד לתת הערה לשני, כיצד מדברים על הרגש שניפגע, או במילים אחרות כיצד מעבירים ביקורת בצורה חיובית ומרוממת, ולא בצורה מקלקלת ופוגעת, שבדרך כלל מגבירה את הריחוק או השנאה.

ראשית נרד לשורש העניין ונסביר שכיוון שביקורת הרבה פעמים מגיעה לאחר פגיעה, ופגיעה היא כאב שהוא רגש, או בשפה מודרנית 'אמוציה', והרי יש צורך לפרוק את הרגש השלילי הזה, ולכן ישנה הבנה אצל הרבה אנשים שהביקורת גם אמורה להיות פירוק רגשות על האחר, ואז הביקורת הופכת בעצם לתקיפה, במקום הגדרת הנכונה של ביקורת שזה בעצם "בקשת שינוי" נטול אמוציות, דהיינו שהביקורת לא אמורה להיות תקיפה כלפי האחר שהוא לא בסדר, ובזה לפרוק אמוציה, כיוון שאז האחר



הרי התורה לא מצווה רק על מי שדתי לשמור מצוות... התורה מצווה על כל יהודי לקיים את כל המצוות... לא בחרתי להיוולד יהודיה... זכיתי בזה! ובכל זאת, גם אם אשה בוחרת להיות רחוקה כי היא בטוחה שכך החיים שלה יהיו נוחים וחופשיים יותר, זה לא מבטל את המחויבות... המחויבות בינינו עומדת איתנה כבר אלפי שנים... ואי אפשר לשנות את זה! בפועל יצא שאני הייתי מחויבת אבל לא עמדת בהתחייבות שלי...

מחויבות חד-צדדית

תארי לעצמך שיש אשה שמחויבת, להבדיל אלפי הבדלות, למקום עבודה מסוים שכל חודש משלם לה כסף, מפריש עבורה כספים לפנסיה, פיצויים וקרן השתלמות, דואג לה לארוחת בוקר וצהריים בכל יום, יש לה תנאים מעולים, מבינים אותה ובאים לקראתה כשהיא לא מרגישה טוב או צריכה להיעדר מהעבודה כשהילד חלילה לא מרגיש טוב, כשהיא חלילה חולה שולחים לה מארזים מפנקים כדי לנחם אותה, היא מקבלת גם בונוסים במקום העבודה הזה אפילו כשהיא לא מגיעה ליעדים... בונוסים שהם אך ורק מתוך הרצון לתת תנאים טובים ולשמח אותה, הם נותנים לה ביטוח רפואי מלא לכל דבר ועניין על חשבונם, מקום עבודה שכל כולו נתינה... והיא מחליטה שהיא לא הולכת לעבודה כל יום... אם בכלל. שלא מתחשק לה להתחייב אז אם יתחשק לה היא תגיע ואם לא, לא... היא לא מביעה את הערכתה על כל מה שהיא מקבלת שם וגם אם היא עובדת, זה לא מכל הלב ועם רצון להועיל... אם היא כבר מחליטה לעשות מדי פעם, היא עושה רק את מה שהיא חייבת ולא דבר אחד נוסף... האם היא עומדת במחויבות שלה למקום העבודה? האם מקום העבודה הזה צריך בכלל להמשיך ולהעסיק אותה? כנראה שהוא יזרוק אותה מכל המדרגות...

כמה טוב ה'

אז כשזה נוגע למחויבות שלי מול בורא עולם, שנותן לי אוכל, בריאות, כח, ילדים, פרנסה ועוד אינסוף דברים בלי הפסקה בכל יום, האם זה בסדר לומר שאני בוחרת לא להיות מחויבת בחזרה ולהמשיך להנות מכל מה שהוא נותן לי? אנחנו נמצאים בתוך המחויבות הזאת בכל אופן, גם אם נרצה וגם אם לא ואיזה טוב ה' שגם כשאשה בוחרת להיות רחוקה, הוא ממשיך להעניק לה בלי סוף, להפעיל את הלב שלה בכל שניה ביממה, אפילו שהיא לא ממלאת את החלק שלה במחויבות? כמה טוב ה', כמה טוב!



הרבנית
מיטל דאודי
מרצה וסופרת

לחיות
באמונה

אין חופש גדול יותר מהמחויבות

הדרך היחידה להצליח לראות שהכל לטובה זה להכיר את בורא עולם מקרוב ממש. בני ישראל כביכול 'התחתנו' עם בורא עולם במעמד הר סיני, זאת הייתה ברית שנכרתה לנצח. ברית לפיה אנחנו מחויבים אחד לשנייה באש ובמים, גם כשטוב וגם כשקשה או כואב, ברית נישואין לא מפרים! זאת ברית דם ביני לבינו... אז אם יש לנו ברית דם, אם אני מחויבת אליו והוא אליי (הוא מחויב אליי אך ורק מתוך הטוב הגדול שהוא, הוא הרי לא חייב לי דבר... כל מה שהוא מעניק לי זה אך ורק מתוך חסד, רחמים ומתוך אהבתו אליי), אז זה רק הגיוני שאכיר אותו יותר מקרוב, לא? כיצד אוכל להיות כ"כ מחויבת ובאמת לרצות למסור נפש אם איני מכירה מקרוב את אותו אחד שאני מתאמצת בעבורו? כיצד אפשר לצפות מאשה להתחתן עם מישהו, לדאוג לו, לטרוח עבורו, לבשל, לכבס, לטפל בו כשהוא אינו מרגיש טוב, לבנות איתו בית ולגדל יחד ילדים, להתמודד עם אי הסכמות או קשיים במהלך החיים - אם היא בקושי מכירה אותו?

יש כאלה ששומרות על מרחק מתוך חשש שאם אתקרב יותר מדי, זה יחייב אותי... אני הייתי כזאת פעם. חששתי ללכת לשיעורי תורה או להיכנס לשיחות עמוקות על דת, מצוות או אמונה כי ידעתי שאם אגלה שזאת האמת היחידה - לא תהיה לי ברירה אלא להתחייב, לשנות את החיים שלי... ולא רציתי בזה! רציתי להישאר 'חופשיה'... (לא הבנתי שלחזור בתשובה זה לצאת לחופשי סוף סוף כמו ציפור דרוו!), מה שלא הבנתי... זה שכבר הייתי מחויבת עוד קודם... זה שהייתי רחוקה לא אומר שלא הייתי מחויבת...

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

אמא שלי הכינה לי עוגת יום הולדת וכתוב עליה 'מזל טוב', האם מותר לחתוך בשבת את הכיתוב?

עוגה שכתובות עליה אותיות, בין אם האותיות עשויות מגוף העוגה, בולטות או שוקעות (כמו ביסקוויט), ובין אם האותיות נכתבו על העוגה בקרם וכדומה, מותר לספרדים לחתוך את העוגה ולאכולה, ואין בזה איסור מוחק.

האם מותר להשתמש באזיקונים בשבת?

מותר להשתמש באזיקונים בשבת, כדי לאגוד כמה דברים יחד, גם אם החיבור נעשה לקיימא, כיון שאין כאן מעשה קשירה אלא הידוק בלבד. על כן, מותר לדוגמא להדק באזיקונים את המחצות שבין הגברים לנשים שלא יפתחו.

האם נשים חייבות בקריעה גם כשיש בעיית צניעות?

לא, אם כתוצאה מהלכה זאת תבוא למכשול בצניעות אין לקרוע. אבל אשה חכמה שרוצה להרוויח הלכה יקרה זו, תביא עימה סיכות ביטחון ותסגור את הקרע בסיכת ביטחון. או שתכין מראש חולצה נוספת באופן שלא תהיה בעיית צניעות.



יחס, אהבה והערכה. בלי זה היא לא יכולה, היא מחפשת את היוזמה של בעלה לכיוון שלה, את היחס הכנה והמתחשב, האמפתיה וההבנה שלו חשוב לה כמו אויר לנשימה.

ומה היא צריכה? להרגיש מספר 1 אצל בעלה. נקודה. אבל תמיד. בלי להתבלבל. כשיש משהו מעליה, לא משנה מי או מה, מתערער לה הבטחון והיא נהיית לא היא. היא פתאום עם פרצוף ממורמר, כועסת או סגורה, ומשם זה מתקדם לאשה שכבר מוצאת לעצמה "חיים אחרים", יוצאת יותר, משקיעה במקומות אחרים, בעבודה או בילדים. וחבל, היא רוצה להשקיע רק בבית ובבעל. זה הרצון הפנימי האמיתי שלה, אבל כשאין פרטנר זה לא פשוט.

בעל חכם ייתן לאשתו את מה שהיא צריכה, ישחרר את כל העיסוקים מסביב וישקיע במקום האמיתי והחשוב ביותר. זו העבודה המשתלמת ביותר שצריך להשקיע בה. השלום בבית. בנוסף לכך שזה רצון ה' יש בכך גם המון הטבות גשמיות - הרבה יותר קל לחיות עם אשה שמחה, וכשהיא שמחה היא בוודאי תשמח גם אותו, בנוסף, הקב"ה יקל מעליו את הקללה של "בזעת אפך תאכל לחם", וכך גם כשיזקינו הם יהיו כזוג יונים. בעזרת ה' יתברך.

שיהיה לכולנו בהצלחה!



לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

הפרח החשוב בגני

בחיים שלנו ישנם הרבה דברים שצריך להשקיע בהם... כמו פרח, אם לא נשקה אותו הוא לא יגדל.

ישנם תנאי גדילה לכל צמח, אחד במינון כזה ואחד במינון אחר. ומה קורה כשאין לי כח? כשאין לי מצב רוח? הפרח יכול להתחשב בזה שאין לי כח להשקות אותו היום? לא, כולנו מבינות שישנם דברים שצריך לעשות גם כשלא בא. כמו תינוק שצריך אוכל, אנחנו לא נרעיב אותו כמה ימים עד שיהיה לי כח אליו.

ניתן להקביל זאת לכמה דברים מהיומיום שלנו... כרגע נתמקד במי אם לא, האשה. האשה היא כמו פרח. היא צריכה דברים מסוימים בכדי לפרוח, והחוסר מהם גורם לה חלילה לנבול.

הקב"ה אמר לנשים בכל אשר הן "ואל אישך תשוקתך והוא ימשול בך", תרצי או לא תרצי, תתכחשי או לא, זה האמת. זה משמיי, לא בחרנו בכך. נשים זקוקות לאהבת בעליהן, עיניהן נשואות לבעל. היא צריכה מילים טובות,

רוב עושרם. וזו עבודה זרה, לחשוב ולייחס את כל הכוח והחיל לאותו 'אבק', כי כל איש ישראל צריך להאמין כי "לא בכח גבר איש" ושהכל בהשגחה פרטית! לכן אמר להם אברהם בבואם אליו הביתה: אנא רחצו את רגליכם מעבודה זרה זו "והשענו תחת העץ" - הכירו שאין לכם על מי 'להישען', אלא על אבינו שבשמיים, כי הוא הנותן כח לעשות חיל... וואו! כמה שבדור הזה צריך 'להישען תחת העץ'! להבין כי אין עוד מציאות זולתו יתברך ורק ממנו החיל שאני עושה! הרי חשבי על זה: כמה אנשים לא עלינו באמצע החיים קיבלו חולי מסוים ונעצרו להם החיים לגמרי? עכשיו להתפרנס בכוחות עצמם ולו בעבודה הפשוטה ביותר, אינם מסוגלים... ומה נאמר על חולי בנפש? אנשים שבמצב נפשי ירוד עד כדי שלא יכולים להרים עצמם ולעבוד ולתפקד כראוי... הודי לה' שנתן לך בריאות! אם

לא הוא שנותן לך כח, בריאות הגוף והנפש, שכל מתפקד לעבוד בסוג העבודה שאת עובדת בה- איך תצליחי?! מה שיש לך אחותי היקרה, זה מה! מה שאין לך- גם מה! אבל כל לנו לחשוב כי הכח שלנו, החוכמה שלנו, ההשקעה שלנו - הם מה שהביאו לנו תוצאות מסוימות בחיים. נכון, צריך לעשות השתדלות ואותה עשינו, ומשם זה בידיים של ה' יתברך! שבת שלום!



תאריך ארץ
מזכרת הרבנים
התאריך גולן

לא בכוחי אלא בכוחו

הפרשה שלנו עוסקת בין השאר באברהם אבינו ובהכנסת האורחים שלו. הגיעו שלושה מלאכים שנראו בתחילה לאברהם בדמות בני אדם 'ערביים', הכוונה לסוחרים (מצינו ככה בתלמוד בכמה מקומות), ואברהם אבינו שמח לארח אותם. בפסוקים מורחב כי אברהם ממש טרח לכבודם והכין את הכל בעצמו. הוא אפילו דאג להביא מים כדי שיוכלו לשטוף את רגליהם מהדרך - "ויקח נא מעט מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ".

אולם רש"י כותב: שאברהם אבינו סבר כי הם משתחוים לאבק רגליהם והקפיד שלא להכניס עבודה זרה לביתו, לכן רצה שישטפו רגליהם... מקשה רבי יחזקאל משינאווא: מה זו העבודה זרה הזו? להשתחוות לאבק של הרגליים? הוא שואל בלשונו "וכי יש בעולם שוטים שמשתחוים לאבק רגליהם?" אלא, הוא מסביר, שכמו שהסברנו למעלה, מצוי לפרש כי "ערביים" הם למעשה 'סוחרים'. ודרך הסוחרים לחשוב ולדמיין כי כוחם וחריצותם לנסוע ממקום למקום ביבשה ובים מבלי להתעייף, הוא אשר מעלה להם "אבק" בהילוכם ממקום למקום והאבק הזה מביא להם את

מפעל החסד של הרב יגאל כהן מחלק מדי שבוע סלי מזון ומצרכים לכ-800 משפחות הזקוקות לכך.
בנוסף, "המסעדה" שלנו פתוחה מדי יום ומגישה ארוחת צהריים מכובדת לכ-200 ילדים ומבוגרים מעוטי יכולת

היו שותפים בחסד!

לתרומות ולשותפות: 03-8000770



יגל לנוער

"אני לא לוקח כסף. אתם הייתם אורחים שלנו", אמר, כשגם אשתו מחייכת מהמטבח. "מה???" תהה דיויד, "אמרת בפירוש שזה בתשלום." נכון שאמרת, אישר בעל הבית, "פשוט ראיתי כמה אתם נבוכים והבנתי שכל השבת הולכת לעבור כך, אז מצאתי דרך מיוחדת לתת לכם ליהנות מהאירוח שלנו בצורה הטובה ביותר..."

* * *

אנו אומרים בכל יום בתפילת שמנה עשרה שהקב"ה "גומל חסדים טובים", והדבר לכאורה לא מובן. שהרי "גומל" פירושו לגמול, להחזיר טובה למי שהטיב עימי, ומאידך "חסד" פירושו, לעשות טוב למישהו ללא תמורה?

אברהם אבינו, אבי האומה, עמוד החסד, מגלה לנו כיצד מתיישבת הסתירה הנ"ל: פרכתנו פותחת בהכנסת האורחים המופלאה של אברהם אבינו, ומה נפלא המדרש שמתאר כיצד אברהם אבינו היה מתחנן לאורחים לטעום מאכל כזה או אחר, בעוד האורח משתאה מה כל כך חשוב לאברהם שהוא יהנה, איזה אינטרס מסתתר מאחורי הכבוד מלכים שהוא מרעיף עליו, ולאחר שהאורח רואה שיום אחר יום אברהם נוהג כך בעקביות



לא רק איתו אלא עם כל אחד שבא, מבין האורח שיש כאן משהו לא שגורתי, ובכך מקרבו אברהם אבינו לחסות תחת כנפי השכינה, משום שרק אדם שיש לו ספר הוראות כמו תורתנו הקדושה, יכול לעשות חסד ללא תמורה, ולא זו בלבד, אלא שגם עושה זאת כאילו הנהנה עושה טובה למהנה.

זה מה שעשה המארח הנפלא של דיויד, ולכן אנו צריכים לשאוף להגיע, לעשות חסד ללא תנאים, ללא תמורות, ושהשני ירגיש שאתה חייב לו. אך עם זאת צריך להיזהר מאוד ולדעת שיש סדרי עדיפויות. כלומר, שהאשה הילדים והמשפחה הם היעד הראשון למתן עזרה ועשיית חסד. לפעמים אנו מתבלבלים ומתפתים לעזור לחבר או לשכן, אולי כי זה יותר פופולארי... אבל חסד, זה לא! משום שמי שעושה חסד על חשבון בני ביתו, לא יזכרו לו מאומה מכל חסדיו אשר עשה עם אחרים (בשם מהרח"ו).

שבת שלום

הנכון, חייך היהודי, אתם מוזמנים לביתך. אתה בטוח שזה בסדר שנישאר פה? שאל דיויד את היהודי. יש לכם מספיק אוכל? היהודי הביט בו במבט תוהה ואחר השיב בשאלה: "למה שלא יהיה לנו מספיק אוכל?"

זה הביזנס שלנו. "מה הפירוש?" "יש לנו פה בית הארחה", הסביר היהודי, "המחיר שלנו לשבת הוא 100 דולר, ועם פנסיון מלא זה יעלה לכם 300 דולר." "אתה צוחק עלי?" שאל דיויד בתדהמה, אך פניו השלוות של בעל הבית העידו שהוא מתכוון לכל מילה. "גם אני צריך להתפרנס ממשוהו, לא?" אמר, "ותאמין לי, עוד עשיתי לכם הנחה בגלל שהתחשבתי בכם!" תחושת המבוכה של דיויד התחלפה בתימהון ואפילו במעט פליאה. זה נראה בית פרטי, חשב לעצמו, ולא בית הארחה.

כנראה האיש פשוט החליט "לעשות קופה" על חשבוננו. מצד שני, המשיך דיויד להרהר, זכותו של היהודי לגבות תשלום, הרי גם בבית המלון שבו הזמנו חדר היינו משלמים. כאשר הם שבו מתפילת ליל השבת, כבר היה השולחן ערוך לתפארה. ילדי המשפחה ישבו סביב השולחן, וגם דיויד ורעייתו תפסו את מקומותיהם. כעת, למען האמת, הם שמחו על שהיהודי גובה מהם תשלום. כך חשו בנח ולא כמי שזוכים למתנת חנם. הסעודה היתה נעימה, והשיחה קלחה. כשבעלת הבית הציעה לדיויד עוד מנה של דג, הוא לקח בשמחה, וכשבעל הבית הציע לו בקבוק יין יקר, הוא קיבל את ההצעה בלי נקיפות מצפון. כשהם הלכו לישון, המצעים לא היו נוחים לרעייתו, ודיויד לא היסס וביקש מאשתו של המארח להחליפם. השבת חלפה בנעימים, ובמוצאי השבת, מיד לאחר ההבדלה, שלף דיויד 300 דולר מארנקו, והגישם לבעל הבית. אבל היהודי פרץ בצחוק גדול ודחה את התשלום.



חיזוק לנוער

הרב דוד פרייזר
ראש "מרכז התחברות" ר"ג

הגומל חסדים, טובים!

צהרי יום שישי, ארבע שעות לפני כניסת השבת, יצאו דיויד ורעייתו מביתם, בדרכם למלון היהודי בארה"ב. לאחר כמאה קילומטרים החל להתפשט ברכב ריח עז של שריפה. בתחילה הם חשבו שהריח מגיע מהסביבה, אולם לא חלפו רגעים רבים, ועשן החל להתמרמקס מהמנוע. דיויד בלם בצד הכביש, ובני הזוג יצאו מהמכונית במהירות. "רק זה היה חסר לנו", אמר דיויד כשהוא מביט בשעונו בדאגה. השבת מתקרבת, ואנו נמצאים באמצע שום מקום כשמסביבנו רק שדות המגיעים עד קצה האופק. "יש לנו פה כמה לחמניות", אמרה רעייתו, "בא ניכנס לעיר הראשונה שנראה, ונעשה לנו שבת נחמדה כהלכתה, גם אם אנחנו זרוקים באיזה חור בקצה העולם." כשהגיעו לעיר ראו אדם חבוש קסדת שעל מכנסיו משתלשלים חוטי ציצית. "תראי, הנה יהודי!" קרא דיויד אל רעייתו. הוא יצא אל האיש שאכן התגלה כיהודי שומר מצוות, והסביר לו במהירות את מצבו. "הגעתם ל מ ק ו ס

להתחיל באמת מחדש

מי באמת מדבר בתוכי?

שבת שלום אחים אהובים וצדיקים!

במשנה ח' בפרקי אבות אומר שמעון בן שטח: "הווי מרבה לחקור את העדים, והווי זהיר בדברך, שמא מתוכם ילמדו לשקר."

נבאר את המשנה בצורה פנימית ועמוקה.

לכל אחד מאיתנו יש "שני עדים" פנימיים - היצר הטוב והיצר הרע.

אבל לא תמיד אנחנו יודעים לזהות מי מהם מדבר בתוכנו.

לפעמים העצה של היצר הרע נשמעת מאוד הגיונית, נכונה ואפילו צודקת. הוא לוחש לנו



הרב יהונתן פרטוש

רב ישיבת "יגל ליבי"

וראש מדרשיית ענפים ב"ב

שהפעם מותר לכעוס, ש"זו לא רכילות, זה לשם שמיים", או ש"לא נורא לפסס תפילה אחת, רק הפעם".

אבל זה בדיוק תפקידו - לעטוף את השקר במילים יפות.

לכן המשנה אומרת: תרבה לחקור את העדים - אל תאמין לכל מחשבה. תבדוק: האם זה מקרב אותי לבורא עולם או מרחיק? האם זה יוצר בי טוב או רע?

ברגע שנהיה כנים עם עצמנו, נוכל לשמוע את הקול האמיתי - הקול של הנשמה.



שבת שלום וחבורת!



תמונה או ציור

"אני סתם אפס", סיפר אפרים למורו אחר שנכשל בפעם המי יודע כמה. "כל פעם אני מבטיח לעצמי לא למעוד, ובכל פעם אני מועד שוב ושוב באותן המעידות. די נמאס לי מעצמי", התייפח.

המורה התעניין האם ישנו תחום אומנותו שאפרים מחבב.

"ציור", השיב אפרים, "זאת האמנות האהובה עלי".

"ואת יצירותיו של איזה אמן אתה אוהב?", התעניין המורה.

"פיקאסו!", נענה אפרים, "אני יכול להתבונן שעות ביצירותיו".

"ואיזו יצירה של פיקאסו אתה הכי אוהב?", הוסיף המורה לשאול.

סיפר אפרים: "יש לו ציור שבו מתרוצצים אנשים בשאון העיר, ובצד יושבים מספר ילדים ומשחקים להנאתם, כאילו המולת העיר אינה נוגעת לחייהם. לטעמי הציור הזה מעורר השראה למושג שלוה".

"ומה מחירו של הציור שעליו דיברת?", שאל המורה, "ידוע לך?".

חשב אפרים ואמר: "להערכתו באזור שניים וחצי מיליון דולר".

המורה שרק בהתפעלות ומיד הוסיף לשאול: "אמור לי, אילו הייתי שוכר צלם שיצלם רגע במציאות הזוהר לחלוטין לציורו של האמן, בכמה להערכתך הייתי יכול למכור את התמונה?".

"מקסימום עשרה דולר!" השיב אפרים בפסקנות.

"איך אתה מסביר את זה?", שאל המורה, "הלוא תמונת המצלמה בודאי יותר מדויקת מציורו של פיקאסו, אז איך יתכן שהיא תימכר בעשרה דולר לכל היותר, בעוד הציור - שיתכן ואינו מדויק לחלוטין - ימכר בשני מיליון דולר?".

חיך אפרים ואמר: "לדעתי זה פשוט. המצלמה צורבת את הרגע ולכן היא לא יכול לטעות, לכן ערכה מוגבל. לעומת זאת פיקאסו יצר את יצירתו על קנבס ריק, מה שאומר שהוא יכול היה לטעות, וכיון שהוא הצליח לדייק בציורו - ליצירתו יש ערך רב".

"מצוי!", אמר המורה, "זה בדיוק הסיפור של החיים. למלאכים אין יצר הרע, ולכן הם דומים למצלמה - הם לא יכולים לטעות, ולכן הערך שלהם מוגבל. לעומת זאת לאדם יש יצר הרע, ויש לו לפחות 613 אפשרויות לטעות, כי היצר הרע מפתה אותו לעבור על המצוות, וכאשר אדם מתמודד עם היצר ומשתדל לדייק את מעשיו מבלי לטעות, הערך שלו מתעצם עשרת מונים".

סיים המורה: "וכמו בציור - גם בחיים אפשר לתקן את הטעויות! רק אל תתיאש".



אהבה שנולדה מבגידה

רמי ויוני היו חברים טובים בלב ובנפש. כבר מאז ימי בית הספר הם היו ממש צמודים: יושבים זה ליד זה, משחקים ביחד, ודואגים אחד לשני בדיוק כמו חברים אמיתיים. עם הזמן, החברות ביניהם התהדקה ונעשתה חזקה יותר.

יום אחד עלה בראשם רעיון לפתוח עסק משותף. העסק קם, ובניהול מוצלח העסק הלך והתפתח. באחד מן הימים הבחין יוני בחוסר של סכום כסף בקופת העסק, הוא חשב שאולי טעו בחשבונות במהלך היום, או שמא אחד מן העובדים השתמש בכסף ואמור להחזיר. אך לתדהמתו, גם ביום שלמחרת היה קיים חוסר, וכך גם בימים שלאחר מכן.

יוני, שלא רצה כלל לחשוב על האפשרות שחברו בגד באמון החזק שביניהם, דחה כל מחשבה שכזו. אך לאחר בירור מעמיק הבין שאכן חברו הטוב - זה שהוא כל כך האמין בו - שיקר לו במשך שנים ארוכות ובגד באמונו.

סכום הכסף לא היה העניין. תחושת הבגידה גרמה לו לעצב עמוק. איך הוא מסוגל להתנהג כך כלפיו? - חשב. העסק התפרק, והשותפות הסתיימה.

לאחר מספר חודשים הגיע רמי אל יוני ובעיניים מושפלות ניסה להסביר את עצמו ולבקש את סליחת חברו.

נעצור כעת את הסיפור ונחשוב. כיצד היינו מגיבים במקומו של יוני?

לכאורה, ישנן רק שתי אפשרויות: האחת - שיוני יתעקש שלא לסלוח ולא לחזור לקרבה ולקשר שהיה ביניהם. האפשרות השנייה - שיוני מתעלה על עצמו, מחליט לסלוח, ומשחזר את אותה חברות ארוכת השנים.

קוראים נכבדים, כל אחד מבין שלסלוח ולחזור לחברות של אז - זה כבר מעשה עוצמתי וראוי לשבח. אך האם מישוה חושב על אפשרות שהחברות ביניהם תגדל אף יותר ממה שהייתה לפני המריבה?

זה נשמע מופרך, אך שימו לב למילים מיוחדות של רבנו משה קורדובירו זיע"א, בעל הספר הקדוש 'תומר דבורה': **"הנה אין הקדוש ברוך הוא מתנהג כמדת בשר ודם, שאם הכעיסו חברו - כשהוא מתרצה עמו מתרצה מעט, לא כאהבה הקודמת. אבל אם חטא אדם ועשה תשובה, מעלתו יותר גדולה עם הקדוש ברוך הוא, והיינו: 'במקום שפעלי תשובה עומדים - אין צדיקים גמורים יכולין לעמוד'."**

דהיינו: אם אדם חטא כלפי הקב"ה - הוא עשה מעשה חמור ולכאורה בגד בקשר החזק שהיה לו עם בורא עולם. אך כאשר הוא מתנצל, מתחרט ומגיע לבורא עולם ואומר: "סליחה שבגדתי, סליחה שעשיתי מעשה שציער אותך - לא רק שהקב"ה מוחל לו, לא רק שהקב"ה מחזיר את הקשר, אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו משרד את הקשר עם יהודי כזה ומקרב אותו בקרבה גדולה יותר.

זהו מה שאמר חז"ל: **"במקום שבעלי תשובה עומדים - אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד."** כלומר, בעל תשובה מגיע לקרבה גדולה ומיוחדת יותר מאשר הצדיק הגדול שמעולם אינו חטא.

שבת שלום ומבורך.



תשובה מפרשת
כי תבא
מגילת רות

יודעים את התשובה?

שלחו לנו לכתובת המייל
ואולי תזכו בפרס

anafeamalon@gmail.com



נראה אותך

מהו הפרק הכי
ארוך בתהילים?





אמרים רגלי וליבי

חורף קר בחוץ ונעים בבית, ברוך ה' יורד גשם של ברכה, ופתאום ליבי רואה פלאש חזק של אור בשמיים, ומיד אחר כך שומעת קול חזק ומרעיד.

ילדים מתוקים ונבונים, אתם יודעים איך קוראים לאור ולקול שראיתי ושמעת?

נכון מאוד, לאור קוראים 'ברק', ולקול קוראים 'רעם'.

יגל: הידעתם שיש ברכה מיוחדת שהחכמים שלנו אמרו לנו לברך. בואו נלמד יחד וגם נלמד אחרים שאינם יודעים מהן הברכות.

על ה-'ברק': 'ברוך אתה ה'... עושה מעשה בראשית'.

ועל ה-'רעם': 'ברוך אתה ה'... שכוחו וגבורתו מלא עולם'.

ליבי: אם הם באים ביחד גם הברק וגם הרעם מה עלינו לעשות יגל?

יגל: שאלה מדהימה.

אם הם באים יחד מברכים רק ברכה אחת - 'עושה מעשה בראשית'.

ליבי: תודה רבה על התשובה.

ותודה לכם ילדים

חכמים, תמשיכו לשאול ולהחכים

ובעזרת ה' גם אתם תהיו תלמידים חכמים וצדיקים.

שבת שלום

ילדים יקרים, הקב"ה רוצה ללמד אותנו שכשאנחנו עוזרים לאחרים בלי לחשוב מה נקבל בחזרה, דברים נפלאים קורים! כמו אברהם שעזר לאורחים ולא ידע שהם מלאכים, גם אנחנו כשאנחנו טובים לב - עוזרים לילד שנפל, חולקים את הכריך שלנו, או מנחמים מישהו שעצוב - הקב"ה רואה ומכין לנו הפתעות יפות. הטוב לב שלכם הוא הכח הכי גדול בעולם! שבת שלום ומבורך



פרשת שבוע אורח

פרשת וירא

היה יום חם מאוד, אברהם אבינו ישב ליד הכניסה לאוהל שלו אחרי שעבר ניתוח (ברית מילה), ועדיין כאב לו. פתאום הוא רואה שלושה אנשים הולכים ברחוב, נראים עייפים מהחום.

מה עשה אברהם? הוא קם מיד, למרות שכאב לו, ורץ אליהם "בואו, בואו לנוח אצלי" הוא קרא להם. "אני אביא לכם מים לשתות ולחם לאכול!"

זה כמו שאתם רואים ילד חדש בכיתה שעומד לבד בהפסקה ונראה עצוב. במקום להמשיך לשחק עם החברים שלכם, אתם עוצרים את המשחק באמצע הכיף וניגשים אליו ואומרים: "בוא לשחק איתנו" - זה מה שאברהם עשה, רק הרבה יותר גדול!

אברהם לא רק הציע להם מים - הוא רץ לשרה ואמר: "בואי נכין להם סעודה!" הוא שחט שלושה עגלים, הכין עוגות, והביא חמאה וחלב. זה היה כמו שאתם מכינים מסיבה ענקית לחבר שבא לבקר.

הדבר הכי מיוחד הוא שאברהם חשב שאלה אנשים רגילים שזקוקים לעזרה. הוא לא ידע שאלה מלאכים! הוא פשוט ראה אנשים שצריכים עזרה ורוצה לעזור להם.

האורחים האלה היו כל כך נרגשים מהטוב לב של אברהם, שהם נתנו לו ולשרה מתנה מדהימה - הם בישרו להם שיהיה להם תינוק! יצחק נולד בזכות הטוב לב שלהם.

מצאו 10 הצללים



מהו

הפסוק למסע צהלה



הילד/ה הזוכה
ריבקי סלמה
מאשקלון



תשובה מפרשת כי תבא:

"וְכַתַּבְתָּ עַל-הָאֲבָנִים, אֶת-כָּל-דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת--בְּאֵר הַיִּטֵּב"

יודעים את התשובה

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

יראו אותי נוסע בשבת, הם עלולים לפגוע בי. אך אם הרב יואיל להצטרף אליי לנסיעה, יבינו הכל שמדובר במצב של פיקוח נפש, ולא יעזו לומר מילה. הרב חייך בעדינות והשיב: "לו יכולתי, הייתי שמח לעשות זאת. אבל דינך שונה משלי - לרופא מותר לנסוע, וגם למלווה של החולה מותר. ואילו אני איני שייך ישירות לעניין. לכן מציע אני פתרון אחר: אתה תיסע בעגלה, ואני אלווה אותך רגלית לאורך כל הדרך.

כך כולם יבינו שאין כאן אלא הצלת חיים."

וכך היה - הרופא יצא לדרך, והרב קוק צעד לצידו עד שהגיעו לבית החולה, כדי שלא יישאר מקום לספק.



סיפורי צדיקים

סיפור הרב קוק



בכל שנה, ביום ג' באלול, מציניים את יום הסתלקותו של הרב אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל - אחת הדמויות המרכזיות והמשפיעות ביותר בתולדות העם היהודי בדור האחרון. הרב קוק, שנולד בט"ז באלול תרכ"ה בלטיביה, שימש כרב הראשי

לארץ ישראל עוד טרם קום המדינה. הוא נודע לא רק כתלמיד חכם עצום ומעמיק, אלא גם כהוגה דעות רחב אופקים וכמשורר בעל רגש מיוחד. יחסו המיוחד לכל יהודי, הפך אותו לדמות מופת שהשפעתה ניכרת עד היום, דרך כתבי היד הרבים שהותיר ורעיונותיו המהפכניים.

באחת השבתות, בעת שהרב עמד שקוע בתפילתו, פרץ לפתע לבית הכנסת יהודי נסער. פניו חיוורות והוא פנה אל הרב בקול שבור:

"רבי, אנא! אשתי במצב קשה מאוד, והרופא מסרב לבוא לטפל בה!"

הרב עצר והביט בו ברצינות. "בוא עמי", אמר, "נלך יחד לרופא ונשמע ממנו את הסיבה."

השניים צעדו לבית הרופא. שם פנה אליו הרב ושאל: "מדוע אינך מוכן להעניק טיפול לאשה שנמצאת בסכנת חיים?"

הרופא השיב בכובד ראש: "המקום שבו היא גרה רחוק מאוד, ואין לי כח לעשות את הדרך ברגל."

הרב תהה: "אם כך, מדוע שלא תיסע בעגלה? הרי כאן מדובר בפיקוח נפש!"

הרופא השפיל מבטו ואמר: "רבי, אתה יודע מה יאמרו תושבי המקום אם

שמואל
קורייב

פלאות הבריאה

מאכלו של הקפוד

מאכלו העיקרי: תולעים, חלזנות, חגבים וזחלים קטנים. לפעמים הוא אוכל גם פירות ופרות יער. לקפוד חוש ריח מפותח שמסייע לו למצוא אוכל.

קוציו של הקפוד

על גבו של הקפוד יש אלפי קוצים דקים. הקוצים אינם מזיקים לאדם, אבל מפחידים טורפים שמנסים לפגוע בו. קשה לקפוד חש סכנה, הוא מתגלגל לכדור וכל קוציו זקופים.



הקפוד

הקפוד הוא חיה קטנה ומיוחדת, מאוחרות הבריאה של הקדוש ברוך הוא.

קפוד החרוץ

בארץ ישראל יש מין קפוד מיוחד, הנקרא "קפוד החרוץ". לקפוד יש רגלים קטנות, והוא רץ במהירות נמוכה. אף על פי שגופו קטן, יש לו לב חזק וכחות הגנה מיוחדים. הקפוד פעיל בעיקר בלילה, וביום הוא מסתתר במסתור. בחרף הקפוד נכנס לשנת חורף עמוקה.

הקפודים נולדים בלי קוצים, ורק אחרי מספר ימים הקוצים צומחים ומתקשים. הקפוד הוא חיה בודדה בדרך כלל, ואינו חי בעדרים גדולים. קפוד מבוגר שוקל כשש מאות גרם, ולפעמים יותר. הקפוד יודע גם לשחות במים כשהוא נדרש לכן. לקפוד רגל קדמית עם חמש אצבעות, ורגל אחורונה עם ארבעה אצבעות. קולו של הקפוד דומה לגשיפה קטנה או לצפצופה.

התורה מלמדת אותנו לראות בכל בריאה חכמה ותכנון של הבורא.

מהקפוד לומדים שגם ביוצר קטן ופשוט יש כחות מיוחדים מהבורא יתברך לשמירה והשרדות.





מחזיק סקו



ניהול: עוז כהן | עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

להקדשת העלון חייגו > 03-8000770

לעילוי נשמת | להצלחת | לעילוי נשמת | לעילוי נשמת | לעילוי נשמת
 מנחם בן בלומה אידל | שמואל בן פנינה | מנחם בן בלומה אידל | אסתר בת חנום ועזריה | נר תמיד
 לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל | לע"נ שושנה מהדין בת זיוה ע"ה